

Preot Constantin C. Popescu – Iași

Psaltirea în versuri

Te-oi iubi de-a pururi, Doamne...

Psalmul 17

Tipărită cu binecuvântarea
Înaltpreasfințitului TEOFAN
Mitropolitul Moldovei și Bucovinei

Ediția a doua revăzută și îngrijită de
Pr. Mihai Manolică

DOXOLOGIA
IAȘI

DAVID

Gravură - Psaltirea, 1913 și 1920

Cuprins

Pr.Constantin C. Popescu - Iași -	5
Prefață la ediția I	11
Cuvânt înainte	13
Psaltirea în versuri	21
Catisma I, ps.1-8	23
Catisma II, ps. 9-16	30
Catisma III, ps. 17-23	39
Catisma IV, ps. 24-31	49
Catisma V, ps. 32-36	58
Catisma VI, ps. 37-45	66
Catisma VII, ps. 46-54	77
Catisma VIII, ps. 55-63	87
Catisma IX, ps. 64-69	95
Catisma X, ps. 70-76	104
Catisma XI, ps. 77-84	113
Catisma XII, ps. 85-90	125
Catisma XIII, ps. 91-100	134
Catisma XIV, ps. 101-104	142
Catisma XV, ps. 105-108	151
Catisma XVI, ps. 109-117	160
Catisma XVII, ps. 118	168
Catisma XVIII, ps. 119-133	179
Catisma XIX, ps. 134-142	187
Catisma XX, ps. 143-150	199
Psalmul 151 -necanonic-	206
Aprecieri critice	207
Note la psalmi	209
Bibliografie	268
Cel ce este psalm	269

Bucuria cuvântului mântuirii

Prefață la ediția întâi

Poezia e starea de grație a cuvântului, iar în manifestarea ei cea mai pură devine rugăciune. În cartea Psalmilor inspirația divină mlădiază, transfigurează și înalță dorul de veșnicie, de viață curată și sfântă a omului de totdeauna. Imn de preamărire a lui Dumnezeu sau prevestire a mântuirii, tânguire amară pentru păcatele săvârșite, implorare fierbinte a iertării și binecuvântării cerești ori lacrima stăpânită pe obrazul înțeleptului, izvorând din înțelegerea profundă și tainică a sensului trecerii noastre pe pământ, psalmul a trecut din Scriptura ebraică în cultul Bisericii creștine și, totodată, în marea cultură universală. Orice suflet însetat de frumuseți spirituale își găsește în armonia psalmilor odihna și freamătul de bucurie al înrourării harului.

În viața liturgică a Bisericii, Psaltirea este cartea de fiecare zi, căci toate slujbele noastre conțin lecturi din această comoară poetică a Sfintei Scripturi, fie citiri integrale ale unor grupe de psalmi, după modelul Templului din Ierusalim (catismele din cultul ortodox), fie îmbogățirea slujbelor din momentele cruciale ale zilei liturgice cu anumiți psalmi, fragmente, versete sau imne de inspirație directă din cântările davidice. Psalmodiarea este forma cea mai sublimă prin care poezia și muzica se contopesc în rugăciune, „jertfa laudei”. De fapt, la origine, cultul Bisericii este poezie cântată, rima și ritmul contribuind din plin la exprimarea înaltelor trăiri duhovnicești. Însăși denumirea generică pentru melosul bizantin, tradițional ortodox, este aceea de muzică psaltică, așadar cântare în duhul psalmilor, păstrând vie legătura cu poezia inspirată a Vechiului Testament. Rod al împlinirii făgăduințelor mesianice prevestite și de cartea Psalmilor, Biserica poartă peste veacuri bucuria biruinței Mântuitorului Hristos asupra morții, însă prețuiește și preamărește pe Dumnezeu și prin cuvintele cu care au făcut-o dreptii Legii vechi.

Fapt clar este că, prin Biserica, Psaltirea a irumput în întreaga cultură a umanității. Pentru literatura noastră, cartea Psalmilor este, într-un fel, cântecul de leagăn al poeziei culte, fiindcă Psaltirea versificată de Mitropolitul Dosoftei și tipărită la Uniev în 1673 conține fiorul sacru al cuvântului dumnezeiesc înveșmântat în cămașa fragedă, blândă și curgătoare a verbului românesc. Deodată originală și păstrătoare a esențelor duhovnicești ale cuvântului inspirat,

națională prin forma de exprimare dar universală prin conținut, Psaltirea lui Dosoftei poate fi considerată o icoană a întregii spiritualități românești. Începând cu veacul al XVII-lea întâlnim, periodic, ediții versificate ale Psaltirii. Pe la 1660, Ștefan Făgărășanu traducea psalmii în versuri după varianta calvină maghiară a lui Albert Molnar, lucrarea păstrându-se în manuscris. După apariția Psaltirii pre versuri întocmită a Mitropolitului Dosoftei, cea mai reușită de până acum, reeditată în mai multe rânduri, au fost alcătuite lucrări similare și de alți autori: Teodor Corbea, în 1710, Ioan Prala la 1827, Nicolae Liciu, 1845, Vasile Militaru, în 1933, la îndemnul Patriarhului Miron. Desigur, mai există și alte variante ale Psaltirii versificate, realizate de evlavioși stihuitori din neamul nostru. Cuvintele unei limbi în care se odihnesc cuvintele Scripturii se sfințesc, se umplu de mireasma veșniciei și se pătrund de slava Cuvântului întrupat. Versificarea Psalmilor în limba română, în toate cazurile citate, s-a făcut, credem noi, dintr-o mare iubire pentru cuvântul mântuirii.

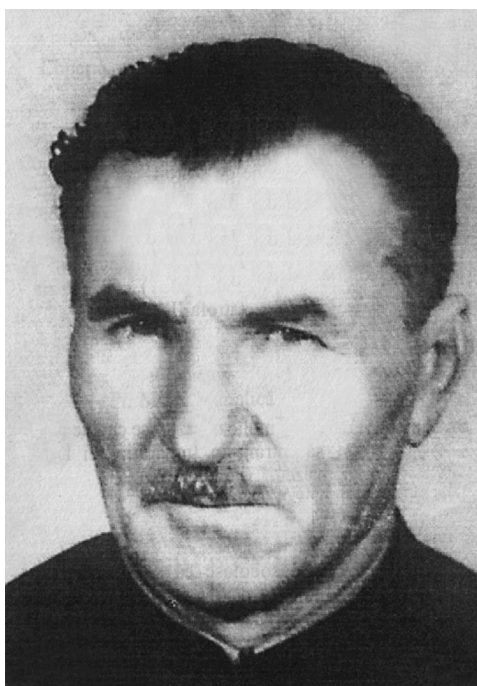
„De cuvântul Tău mă bucur cu o mare bucurie,
Ca și unul care dat-a peste-o mare bogăție!
Că urăsc de tot minciuna și o și disprețuiesc,
Iară Legea Ta cea sfântă eu atâta o iubesc!”

ps. 118, v. 162, 163

Preotul Constantin C. Popescu din Iași, urmând pilda înaintașilor, s-a aplecat și el cu multă râvnă și evlavie asupra cuvântului biblic, reușind să așeze în cadențele versului românesc mai multe texte din Sfânta Scriptură: Cartea Iov, Psaltirea și Cântarea cântărilor. Păstrând cu sfințenie sensurile originare, autorul însufletește cu sensibilitatea proprie eunitatea poemelor biblice, din reverberațiile elegiace ale versului răzbătând accente eminesciene și tonalități ale poeziei populare.

În semn de prețuire pentru strădania preotului cărturar Constantin C. Popescu - Iași, publicăm acum această variantă a Psaltirii versificate, nutrind speranța că va fi o lectură agreabilă și folositoare pentru toți binecredincioșii creștini care prețuiesc rugăciunea și găsesc mângâiere și reculegere în preamărirea lui Dumnezeu.

Pr. Nicolae DASCĂLU

*Pr. Constantin C. Popescu - Iași
1913-1992*

CATISMA I

PSALMUL 1

David

- 1 Fericit bărbatul care cu cei răi n-a stat la sfat
Și cu cei necredincioși pe-a lor cale n-a umblat
Și cu cei care hulesc pe-al lor scaun el n-a stat!
- 2 Ci-a lui vrere-ntotdeauna Legea Domnului urmează
Și cu râvnă, ziua - noaptea, Legea Lui o cercetează;
- 3 Și în toate câte face, spor bogat în toate are,
Că-i ca pomul răsădit lângă apa de izvoare,
Ce la vremea lui rodește și aduce multe roade,
Iară frunza lui cea verde niciodată nu mai cade!
- 4 Nu-s așa necredincioșii, nu-s așa! Nu sînt!
Ci-s ca pleava cea ușoară ce-o ridică orice vânt,
Și e pururi spulberată pretutindeni pe pământ!
- 5 Și de-aceea capul sus, când vor fi la judecată,
N-or avea necredincioșii, n-or avea ei niciodată,
Nici cei răi n-or fi în ceata celor care nu au pată!
- 6 Căci cunoaște Domnul calea celor ce-s neprihăniți,
Iară calea celor răi este-a celor osândiți!

25 martie 1986

PSALMUL 2

David

- 1 Pentru ce se întărătă neamurile acestei lumi
Și popoarele cu toate de gândesc deșertăciuni?
Și de ce-mpărații lor cu toți prinții s-au unit,
Contra Domnului din ceruri și a Unsului iubit?
- 2 Și așa se sfătuiesc: «Legătura s-o sfărămă,
Și-al lor jug să-l lepădăm, ca de ei să ne scăpăm!»
- 3 Dar în ceruri CEL CE ESTE, El își râde de-a lor faptă
Și batjocorindu-i Domnul, ridică-va a Sa dreaptă,

- 4 Și pe toți înfricoșându-i cu-a Sa groaznică urgie
 Și pe toți cutremurându-i, le va spune cu mânie:
 5 «Împărat peste Sion, peste muntele Său sfânt
 Iată Domnul», El m-a pus să vestesc al Său cuvânt,
 6 C-a zis Domnul către Mine, Cel ce toate le-a făcut:
 «Fiul meu ești Tu căci astăzi, Eu din sânu-Mi Te-am născut!
 7 Cere-Mi dară și-Ți voi da neamurile moștenire
 Și pământul peste tot Ți-l voi da în stăpânire.
 8 Cu toiagul cel de fier le vei duce la păscut
 Și de tot le vei zdrobi ca pe vasul cel de lut!»
 9 Și acuma, împărați, înțelegeți toți cuvântul
 Și luați cu toți aminte, cei ce judecați pământul!
 10 Slujiți Domnului cu frică și smerit vă bucurați,
 11 Și cinstiți cu toți pe Fiul și nicicând nu-L mâniați,
 Căci cumva de rătăciți părăsind cărarea dreaptă,
 Grabnică mânia Lui contra voastră se îndreaptă!...
 Cei ce-și pun nădejdea-n Domnul fericirea îi așteaptă!

PSALMUL 3

David

- 1 Doamne, mulți îmi sunt vrăjmașii
 Ce mă dușmănesc!
 Mulți se scoală asupra mea
 Și mă asupresc!
     2 Mulți zic sufletului meu:
     «N-are mântuire
     Întru Dumnezeuul lui,
     N-are izbăvire!»
 3 Dar Tu, Doamne, Tu-mi ești scutul
 Slava mea Tu ești,
 Căci Tu capul mi-l ridici
 Și mă mântuiești.
     4 Către Domnul am strigat,
     Lui m-am jăluit
     Și din muntele cel Sfânt,
     El m-a auzit.
 5 De aceea m-am culcat
 Și am adormit;

- 11 Atuncea se vor bucura
Toți cei ce se încred în Tine
Și cei ce Te grăiesc de bine,
Sălaş la Tine vor afla!
Cei ce iubesc Numele Tău,
De Tine laude vor spune,
Căci Tu le dăruiești cele bune
Și îi ferești să facă rău.
- 12 Că Tu pe drept îl încununi
Cu marea-Ți binecuvântare,
Căci ea e arma cea mai tare,
Cu care-i aperi pe cei buni!

PSALMUL 6

David

- 1 Doamne, nu mă pedepsi cu-a Ta groaznică mânie
Și nicicum nu mă certa cu năpraznica-Ți urgie!
- 2 Miluiește-mă, căci iată, fără vlagă am ajuns
Și mă vindecă, Stăpâne, boala-n oase mi-a pătruns!
- 3 Sufletul mi-i tulburat și-a mea inimă-i bolnavă,
Și Tu, Doamne, până când? Până când a Ta zăbavă?
- 4 Te întoarce către mine, sufletul mi-l izbăvește
Și cu mila Ta cea mare grabnic Tu mă mântuiește!
- 5 Ce, Te pomenește oare cine morții-i este dat?
Și în iad de oarecine vei fi oare lăudat?
- 6 De suspine-s ostenit! Și mi-i chinu-așa de crud!
Noaptea patul meu îl spăl și cu lacrimi eu mi-l ud!
- 7 De-ntristarea mea adâncă ochiul mi-i păienjenit
Și vrăjmașii care-i am, vai! Cât m-au îmbătrânit!
- 8 Depărtați-vă de mine toți ce faceți numai rele,
Iată, Domnul auzit-a toate plângerile mele!
- 9 C-ale mele cereri toate, Domnul mi le-ascultă-ntruna
Și-a mea rugă mi-o primește, Domnul meu întotdeauna!
- 10 Și de-aceia toți vrăjmașii să roșească și să tremure,
Și-ntr-o clipă-ntorși cu toții, rușinați, să se cutremure!

PSALMUL 7**David**

- 1 Doamne, Dumnezeul meu, Tu-mi ești reazimul nădejzii!
Izbăvește-mă, Stăpâne, de vrăjmași, de-a lor primejdii!
- 2 Să nu vie ei ca leul, al meu suflet să-l răpească,
Neavând atunci pe nimeni, care să mă mântuiască.
- 3 Doamne, Dumnezeul meu, de-am făcut vreo răutate,
Dacă mâinile ce am au făcut vreo nedreptate,
- 4 De-am făcut cumva vreun rău, celui care-mi voia pace,
Sau vreun rău acelu care, el voia un rău a-mi face,
- 5 Prigonească-mă vrăjmașul, sufletu-mi să-l aibă-n mână,
La pământ să-mi calce viața și-a mea slavă în țărână!
- 6 Scoală, Doamne, cu mânie, pentru cei ce-mi sunt vrăjmași
Și oprind a lor năvală, nici pe unul să nu-l lași!
- 7 Scoală, Doamne, de îndată și le fă lor judecată,
După cum ai poruncit! Și mulțimea lumii toată,
Fi-va-n juru-Ți adunată și-a Ta slavă înălțată!
- 8 Domnul, El va judeca neamurile pe vecie!
După toată-a mea dreptate și-a mea nevinovăție,
Judecată fă-mi Tu, Doamne, ca vrăjmașii mei să știe!
- 9 Dumnezeule Preadrepte, către Tine-mi plec genunchii:
Tu, Acela Care-ncerci inimile și rărunchii,
Pune capăt răutății celor păcătoși de-ndată
Și-ntărește pe cel drept, cel cu inima curată!
- 10 Ajutorul meu mereu e la Domnul Dumnezeu,
Care mila Lui și-o-ndreaptă către inima cea dreaptă!
- 11 Dumnezeu judecătorul, răbdător și drept și tare,
Zi de zi pe fiecare El îi cheamă la-ndreptare;
- 12 Dacă unii nu se-ndreaptă, sabia El și-o ascute
Și Își pregătește arcul cu săgeata Lui cea iute;
- 13 Și-narmându-și arcu-ndată cu săgeți otrăvitoare,
El țintește înspre dânșii și e gata să-i omoare.
- 14 Iată, el, necredinciosul zămislește nedreptatea,
Poartă-n sânu-i făr' delegea și el naște răutatea.
- 15 El, cel rău, o groapă sapă și o adâncește încă
Și el singur cade-ntr-însa, chiar în groapa lui adâncă.

- 17 Să se ducă păcătoșii în adânc, în iadul greu,
Și la fel și-acele neamuri ce-au uitat de Dumnezeu!
- 18 Că nu până în sfârșit cel sărac va fi uitat,
Și-a sărmanului nădejde nu va fi de lepădat!
- 19 Scoală, Doamne, ca tot omul să nu aibă-n el trufie;
Neamurile judecate înaintea Ta să fie!
- 20 Pune, Doamne, peste neamuri, frica peste ei s-o sameni
Ca popoarele să știe că nu sunt decât doar oameni!
- 21 De ce, Doamne, stai departe și la milă Tu nu cazi?
Pentru ce Te-ascunzi, Tu, Doamne, chiar la vreme de necaz?
- 22 Cel necredincios și mândru pe săraci îi urmărește,
Și aceștia cad în mreaja, ce trufașul le urzește;
- 23 Căci cel rău cu pofta lui, el mereu se tot fălește,
Și tâlharul plin de sine, el pe Domnul Îl hulește.
- 24 Păcătosul cel trufaș de nimic nu ține seamă,
Căci în Dumnezeu nu crede și de El nu are teamă!
- 25 Calea lui pe care-o calcă este pururea spurcată,
C-a Ta sfântă judecată, ea de dânsu-i lepădată,
Și la toți vrăjmașii lui cu dispreț la dânsii cată!
- 26 Căci în inima sa zice: «Nu mă clatin! Dusă-i frica!
N-am să am nicidecum vreun rău! Nu mi s-a întâmplat nimica!»
- 27 Gura-i mestecă blesteme, viclesugul și minciuna,
Și pierzarea, răutatea stau sub limba lui întruna!
- 28 Stând la pândă el sugrumă pe cel blând, nevinovat,
Și-ai lui ochi pândesc întruna pe cel slab, neajutorat.
- 29 Ca un leu în vizuină, în ascuns el stă la pândă,
Și pe cel sărman pândește, cel cu inima plăpândă,
Și-nainte-un lanț întinde și sărmanu-n lanț se prinde!
- 30 Se apleacă, se-nconvoaie prin tufișuri, prin tufari,
Și cel slab-râvnita-i pradă-cade-n ghearele lui tari!
- 31 Și în inima sa zice: «Da! uitat-a Dumnezeu!
Căci El Fața și-a întors-o și nu vede ce fac eu!»
- 32 Scoală-Te, Tu, Doamne Sfinte, și-i lovește cu-a Ta mână!
Nu lăsa săracii Tăi fără sprijin să rămână!
- 33 Pentru ce să Te hulească, Doamne, ei niște nebuni,
Care zic în a lor inimi că Tu n-ai să Te răzbuni?!
- 34 Însă Tu la toți privești și necazul și durerea,
Și din mâna Ta așteaptă, ca răsplată, mângâierea.

- 35 Căci în Tine se încrede și săracul și orfanul
Și la Tine sprijin află-ntotdeauna tot sărmanul.
- 36 Sfarmă brațul celui rău, sfarmă-l pentru veșnicie!
Sfarmă-i și nelegiuirea, ca nici urmă să nu fie!
- 37 Domnul este Împărat – Împărat în veci și sfânt!
Cei păgâni cu toții piară de pe-ntregul Lui pământ!
- 38 Auzi, Doamne, rugăciunea celor ce-s în suferință
Și-a lor inimă-ntărește-o: fă-o stâncă de credință!
Îți apleacă-a Ta ureche către omul cel căzut:
Fă dreptate ca să aibă cel orfan, cel abătut,
Și din lume-alungă groaza de la omul cel din lut!

PSALMUL 10

David

- 1 Eu în Domnu-mi pun nădejdea,
– Domnul meu și Dumnezeu! –
Cum dar sufletului meu,
Îi vorbiți așa-ntr-o doară,
Vorbe goale fără rost:
«Ca o pasăre ce zboară,
Fugi în munți la adăpost!»
- 2 Da, necredincioșii iată,
Arcurile-și încordează,
Potrivesc pe corzi săgeată
Și trăgând din întuneric
Pe cei drepti îi săgetează!
- 3 Când surpată-i rânduiala,
Căci aceasta nu le place,
Și urăsc și învoiala,
Ce mai poate dreptul face!?!
- 4 Domnul însă pe pământ
E în Templul Său cel sfânt;
Și în ceruri Domnul este
Stând pe tronul Său ceresc;
Și din cer la toți privește:
Ochii-I spre sărac privesc,
Iară pleoapele Lui sfinte,
Către oameni iau aminte!

- 5 Domnul cearcă pe cel drept
Cum El cearcă pe cel rău,
Dar pe cel nedrept și rău,
Îl urăște Duhul Său!
- 6 Cu cumplitele bătăi,
– Foc și fulgere, pucioasă –
Va ploua peste cei răi,
Și un vânt dogoritor
E paharul soartei lor!
- 7 Domnu-n veci dreptate cată,
Căci dreptatea El iubește,
Și-a Lui Față luminată
Pururea pe drepți privește!

PSALMUL 11

David

- 1 Mântuiește-mă Tu, Doamne, că cel credincios lipsește,
Și-adevărul printre oameni astăzi rar se mai găsește!
- 2 Că-ntre ei numai minciuna o grăiesc pe întrecute,
Că li-s buzele viclene și au inimi prefăcute.
- 3 Însă Domnul va distruge orice limbă mincinoasă,
Și pe limba cea vicleană și pe cea care-i făloasă;
- 4 Și pe cei ce zic: «Cu limba noi mereu vom birui,
Căci pe noi și-a noastre buze, cin-ne poate stăpâni?»
- 5 Însă Domnul astfel zice: «Pentru cei săraci și goi,
Și-a lor lacrimi și suspine, Eu acum scula-Mă-voi!
Și voi face mângâiere, celui ce-n neazuri pier!»
- 6 Ale Domnului cuvinte sunt curate, căci nu minte!
Sunt curate ca argintul ce de zgură-i curățit,
Când de șapte ori prin foc el e ars și lămurit!
- 7 Și Tu, Doamne, le vei ține, căci va fi să le-mplinești,
Ca de neamul cel netrebnic, Tu pe veci să ne ferești!
- 8 Când în locurile-nalte oameni de nimica sînt,
Mișună nelegiuții pretutindeni pe pământ!

PSALMUL 13

David

- 1 «Nu-i, nu este Dumnezeu!» zis-a-n sinea lui nebunul,
Și nu face nimeni bine, nu mai face azi nici unul!
Că toți oamenii-s stricați și vorbesc deșertăciuni
Și cât stau pe fața lumii, toți fac numai uriciuni!
- 2 Dar din 'nalt, din ceruri Domnul, peste oameni El privește,
Ca să vadă pe-nțeleptul ce pe Dumnezeu iubește.
- 3 Dar ei toți s-au abătut, om de treabă nu e unul,
Că nu face nimeni bine, nu mai face azi nici unul!
- 4 «Oare când vor înțelege și vor vrea să ție-n seamă,
Toți acei nelegiuți, ce pe Domnul ei nu-L cheamă
Și poporul Mi-l mănâncă, ca pe pâine, fără teamă?!»
- 5 Dar cuprinși vor fi de spaimă, spaimă groaznică, grozavă,
Tocmai unde niciodată spaima n-are-a ei zăbavă,
Când cu neamul celor drepti, Domnul va veni în slavă!
- 6 De sărac și-a lui nădejde voi ați râs mereu de el,
Îns-a lui scăpare-i Domnul, că nu-l va lăsa defel!
- 7 Cine din Sion va da mântuire-n Israel?
Domnul când va fi să-ntoarcă pe toți cei ce-s în robie,
Bucurie fi-va Iacov-Israel, o veselie!

PSALMUL 14

David

- 1 Cine, Doamne-n Cortul Tău va avea oare lăcaș
Și în muntele Tău sfânt, cine va avea sălaș?
- 2 Cella ce fără prihană în viața sa pășește
Și cu inima curată adevărul îl gândește!
- 3 Cella ce cu viclenie limba nu și-o poartă-n gură,
Rău vecinului nu-i face și nu-l vrea bârfit cu ură!
- 4 Cella ce disprețuiește pe cei ce hulesc mereu,
Și cinstește pe aceia ce se tem de Dumnezeu;
Iară când vreo juruință cu vecinul său el are,
Și se-ntâmplă chiar să piardă, lui de asta rău nu-i pare.